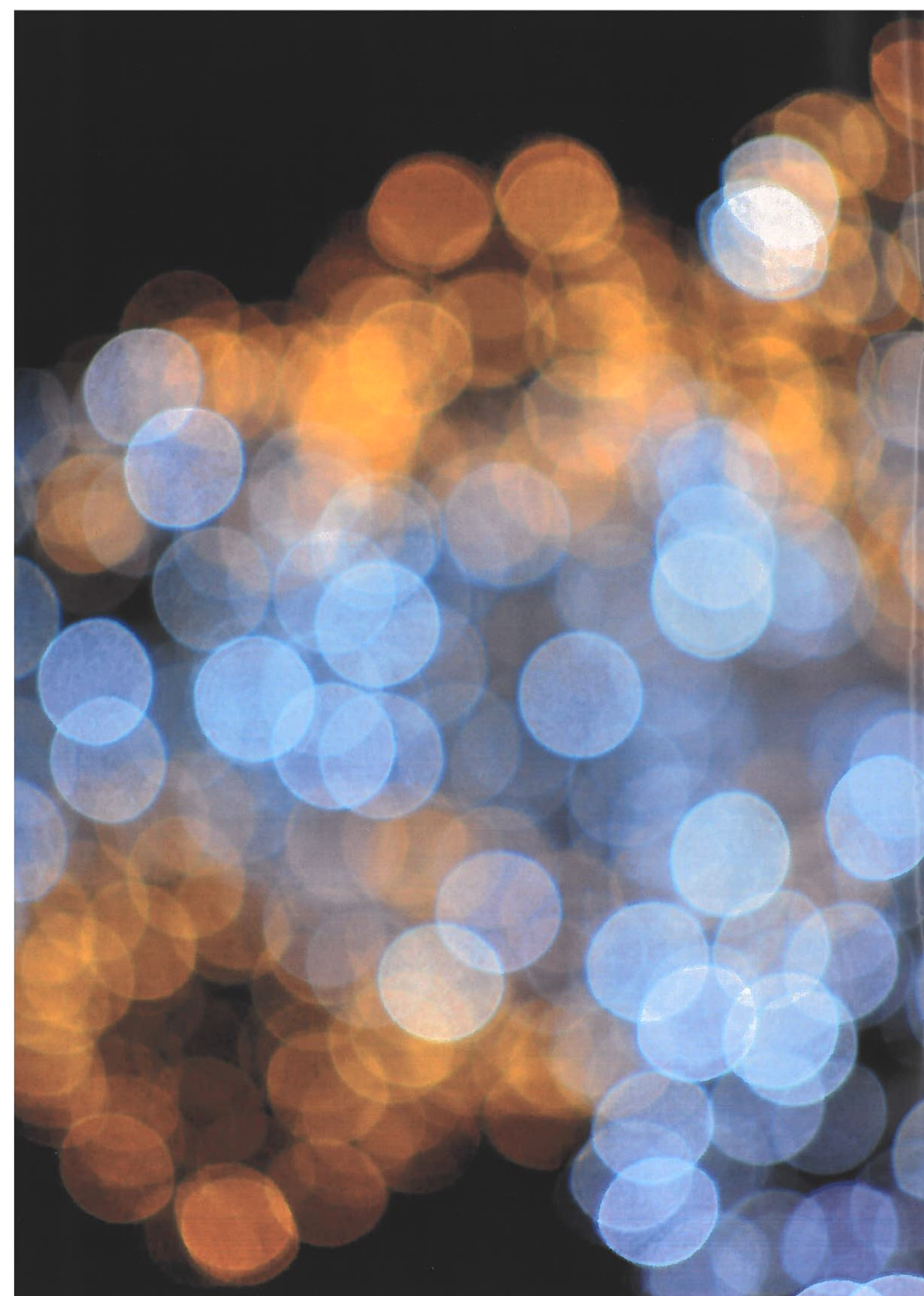


Luštěniny 57





ÚVODNÍK

Drazí čtenáři Luštěnin,

první trimestr je za námi, druhý před námi. Štědrý den také před námi a Nový rok jakbysmet. No a kde jsou Luštěniny? Ty jsou před námi tak blízko, že dalekozrací čtenáři by měli trochu natáhnout ruce a mírně zaklonit hlavu!

Je to tak. V hektickém období, které je dnes synonymem ke shonu, nadměrnému nakupování kdejakých serepetiček a bojem o zákazníky mezi Ježíškem a Santa Clausem, se může čtenář Luštěnin na chvíli zastavit a rozjímat nad událostmi nedávno minulými a přenést se do měsíců, kdy ještě ulice nebyly plné sněhu, soli, čvachtanice a ze supermarketů se samohybnými dveřmi nehrnuli čokoládoví Mikulášové a adventní kalendáře.

Kdo ze srdce nemá rád studené počasí a radši se prohřeje na středomořských plážích, si určitě najde své v reportáži z cesty po Iberském poloostrově. Pokud jste zastánci rekreačních pobytů bez nutnosti překročit hranice, třeba Vás potěší čtení o tradičním BiPu.

Ani ten, kdo se naopak nechce nechat vyvést z atmosféry vánočních svátků a bude hledat inspiraci pro potěšení svých sluchových vjemů, nepřijde zkrátka.

Ti, kteří tíhnou ke studiu více než k čemukoli jinému, si jako první určitě přečtou protokol o průběhu projektových dnů.

Výběr je jednoduše široký, teď už mi nezbývá než Vám popřát příjemné čtení a klidné prožití Vánoc.

--FILIP MILICHOVSKÝ,
ŠÉFREDAKTOR

OBSAH

Úvodník.....	1
BiPo 2013.....	2
Projekty- rozbor	4
Zakončení trimestru - bazén.....	6
Tři rockové vánoční songy.....	7
Zájezd do Španělska.....	8
Dilbert.....	12
Perličky.....	13

Luštěniny

Občasník studentů Podještědského gymnázia č. 57

Cena: 10 Kč

Číslo vychází: 20.prosince 2013

Šéfredaktor: Filip Milichovský

Redakce: Tereza Csibová
Arian Ebrahimi
Kristýna Glasová
František Kulič

Jazyková korektura: prof. Radka Pašková

Sazba a grafika: Matyáš Zrnovský

Časopis Luštěniny vzniká za podpory statutárního města Liberec.

<- Foto na protější straně: Janna Čeček



BiPo 2013

Letošní BiPo je naše poslední! Musíme si to tam pořádně užít! Hlavně vymyslet nějaké super geniální divadlo, abychom konečně vyhráli putovní pohár, a na diskotéku vybrat písničky, které uspokojí všechny!!

...Tak asi tohle se řešilo v naší třídě první dva zářijové týdny. Já to, popravdě, zase tolik neprožívala. Vždyť je to „jenom BiPo“...

Přesto, když jsem 16. září nastupovala do vlaku, zaplavila mne částečná vlna nervozity. Mám všechno? Je můj batoh opravdu v dodávce? Nevypadne náhodou po cestě? Nevykolejíme? Ano, každoroční dobrodružný týden pro mne zkrátka začíná vždy už ve vlaku. Tentokrát ale cesta proběhla nečekaně klidně; první vlak byl sice přeplněný, ale v tom druhém už se dalo sednout, a tak jsme všichni dorazili na místo určení celkem v pořádku a bez újm.

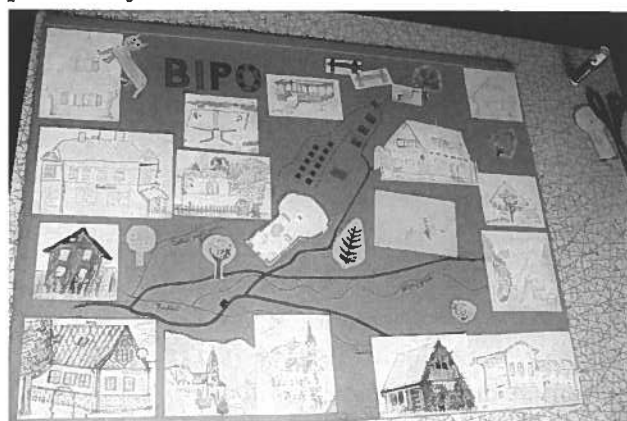
První podstatné, co nás čekalo po rozdáni klíčů a vhodném umístění šťastně nalezených zavazadel do (neméně šťastně nalezených) ubytovacích prostor, bylo tradiční focení. I letos probíhalo na strmém kopečku nad hřištěm a jako vždy to klouzalo, jelikož bylo pouze chvilku po dešti. Nakonec ale nikdo neupadl a fotky vypadají docela k světu.



No a odpoledne jsme se radostně rozběhli na své první odpolední bloky. Mě čekal blok Land art a vzhledem k tomu, že počasí bylo poněkud navlhle, byl jeho průběh chvílemi opravdu dobrodružstvím. Ale přece jenom - hrabat se rukama ve slabých gumových rukavicích v mokré bahně má opravdu své kouzlo. Musím říct, že naše skupinky nakonec vytvořily docela zajímavé umělecké objekty, nejvíce mi v paměti utonul asi „Hrob křečka Mirečka“, hlavně díky jeho vtipnému uvedení.



V úterý jsem se účastnila bloku Mapa BiPo, kde, jak už název napovídá, šlo o (celkem zdařilý) pokus o zmapování naší chatičkové vesničky a jejího okolí. Tento blok jsem si opravdu užila, i přes to, že jsem se trochu nedostatečně oblékla, a tak jsem při načrtávání kostela v sedě málem přimrzla k lavičce. Při procházení vesnice jsme se mimo jiné dozvěděli, že Bílým Potokem neprotéká Bílý, nýbrž Hájený potok, což je sice nepříliš důležitá, ale hezky zavádějící informace. Taky bych neměla zapomenout zmínit hnědobíle strakatou krávu, která se po celou dobu našeho pobytu pásala na louce za velkými chatami; i ona je totiž součástí naší obrázkové mapy, i když jenom z dálky - kreslit ji zblízka mi přišlo jako příliš velké riziko. Hotovou mapu BiPo jste, předpokládám, všichni viděli na nástěnce vedle ateliéru. Myslím, že se nám povedla - včetně minigolfu, dřevěných „překážek“ v poli a kočičky lezoucí po střeše jakéhosi domečku.



Třetí den jsem absolvovala blok, na který jsem se těšila asi nejvíce: kreslení v pleněru. Po zkušenosti z předchozího dne jsem se pořádně oblékla, což bylo opravdu dobře, protože na začátku bloku jsme vyfasovali banán a desky se čtvrtkou a žlutým papírem o velikosti A3 a šlo se.

Musím říct, že jsem se trochu přecenila, protože nakreslit domeček, který vidím před sebou, ve správné perspektivě, je opravdu složitá práce.

Naše hotové domečky můžete vidět na druhé nástěnce vedle ateliéru.



A nemohu zapomenout na čtvrtěnný branný závod, jehož jsem se letos účastnila jenom jako figurantka na stanovišti první pomoci. Pokud si myslíte, že dělat figurantku je brnkačka, možná máte trochu pravdu. Na druhou stranu, zase tak snadné to není - jen si to představte, sedět dvě hodiny pod stromem a naříkat, že máte zlomenou ruku. Musím ale přiznat, že mě to bavilo mnohem víc než to běhání, které jsem předváděla v minulých třech letech... Nejvíce mě zaujaly rozdílné způsoby podávané záchrany; u některých hlídek jsem se nestačila divit jejich kooperaci, u jiných zase tomu, jak se nemohou dohodnout. Většina lidí věděla, jak uvést člověka do stabilizované polohy, jak ošetřit tepenné krvácení a že mají dát „cíp k lokti“, když obvazují zlomenou ruku. Ale našli se i takoví experti, kteří mi místo ruky obvazovali hlavu.



Stejně nezapomenutelné jako odpolední bloky byla večerní divadelní představení.

V úterý se nám předvedla tercie se svou alternativní verzí Kouzelné školky a sekunda zahrála zajímavý výchovný příběh o výměně mozků. Ve středu přišla na řadu prima a jejich moderní varianta Sněhurky s mobilem - a my.



Naše divadlo by zabralo další stránku o velikosti A4, kdybych se rozhodla ho popsat do podrobností, takže zmíním pouze, že se jednalo o divadelní zpracování Alenky v říši divů podle filmu. Popravdě jsem ještě v pondělí večer nepředpokládala, že se povede (a nebyla jsem sama), protože zpracovat dvouhodinový film do dvacetiminutového divadla tak, aby to pochopili i ti, kteří film neviděli, se mi zdálo být poněkud utopickou představou. Navíc jsme se na poslední chvíli museli vyrovnat s tím, že v tělocvičně letos chybí koza, a tak místo ní transportovat přes celou vesnici do školy dva stoly a asi čtyři židle. Ale nakonec se to povedlo a my vyhráli putovní pohár! Už bylo taky načase.



Čtvrtěnný večer už byl takový nostalgický, protože to byl večer poslední - a pro naši třídu úplně ten nejposlednější. Takže v průběhu večera každou chvíli někoho z mých spolužáků chytl záchvat lítosti a pláče. Atmosféru našťastí trochu odlehčilo profesorské divadelní představení - letos to byl Vodník

z Erbenovy básnické sbírky Kytice, (což jsem jako milovnice poezie velice ocenila) a hlavní role matky, dcery a vodníka si zahráli profesori Jansa, Spurný a Stupka. Inscenace se profesorskému sboru opravdu povedla. Škoda, že další už neuvidím.



No a pak už přišla dlouho očekávaná a připravovaná diskotéka v režii naší třídy kvarty!! O té vám toho ale, stejně jako loni, moc nenapišu; byla tam tma, hlasitá hudba a spousta lidí zmítajících se v nepřehledných chomáčích. A taky otevřená okna a vydýchaný vzduch. Od spolužáků mám ale ohlasy, že to prý bylo skvělé, ale že na playlistu bylo málo ploužáků. Takže ano, diskotéka se kvartě povedla.

Páteční ráno a dopoledne by asi rádo bylo klidné, ale nebylo. Jelikož jsme si minulý večer zašpinili diskotékovou místnost, museli jsme si ji také vymést. Vlastně to bylo poprvé, co jsem opravdu zametala, a byl to vskutku zajímavý zážitek. Také jsme si museli zabalit zavazadla, která se jako obvykle během našeho pobytu trochu smrskla.

Po úklidu společných prostor a balení se konal tradiční zápas ve fotbale a volejbale, v němž se utkali vybraní studenti s vybranými profesory, také letos se těšil velkému diváckému zaujetí.

No a potom už jen poslední oběd a nakládání zavazadel do dodávky. A úplně poslední cesta skrz Bílý Potok na nádraží, kde jsme se nakonec dočkali vlaku, který nás dopravil bez přestupu až do Liberce (a i tentokrát jsem se divila, že „cestou tam jsme přestupovali a cestou zpátky ne, jak to?!“)

...A to je konec mého posledního BiPa. Už i z něj je teď taková vzdálená nostalgická vzpomínka. Popravdě je mi docela líto, že příště už na žádné BiPo nepojedeme, na druhou stranu se těším na Publicistiku nanečisto, která nás příští rok čeká. A i když už nebude BiPo, život jde dál!

--TEREZA CSIBOVÁ

PROJEKTY- ROZBOR

Úvod

V této zprávě se budu zabývat projekty a jejich vlivem na studenty. Jako zkoumaný vzorek jsem použila 18 studentů sexty 2013, již se nedobrovolně zúčastnili tohoto pokusu.

• Fáze 1- Zvědavost a volba

- Ačkoli subjekty vědí o chystané katastrofě, nemohou se ubránit zvědavosti. Po zveřejnění témat pocítují nejčastěji dva druhy pocitů- zklamání nebo radost, přičemž jedna z těchto skupin převládá. V tuto chvíli nastává první krize- rozdělení projektů. Zastaralý způsob tj. Boj na život a na smrt, jinak *Škrtaná* byl nahrazen tzv. Inteligentním způsobem, jenž má sice větší úspěchy v boji proti plačícím jedincům, zato je provázen nervovým otřesem třídního profesora.

• Fáze 2- Konzultační týden

- Subjekty v průběhu týdne, kdy mj. plní své běžné povinnosti, shání potřebnou literaturu a povinně konzultují se svými zadávajícími hodnotiteli. Jelikož na ně působí *Studentský koeficient lenosti*, bývají konzultace poněkud zmatené. Určité procento (0,1 %) však část práce odvede a deptá zbytek optimistickými řečmi.

• Fáze 3- Rozvržení práce

- Každý jedinec postupuje jiným způsobem, jako příklad uvádím 4 vzorové jedince. *Jedinec A* si rozvrhne práci na přibližně stejné díly a poctivě dodržuje plán. *Jedinec B* si práci rovněž rozvrhne, ale plán nedodrží. *Jedinec C* si dá doušek čistého vzduchu, večer svlaží hrdlo Kopalokovou limonádou a vše sepíše v předvečer odevzdání. *Jedinec D* (jelikož je tento druh mým oblíbeným, dejme mu jméno - třeba Karolína) je hotov s prací za dva dny, navíc s vyšším počtem stran, než je povoleno.

• Fáze 4- Opravdová práce

- Obvykle 3- 6 hodin po ukončení konzultací se objevují první podstatné dotazy, které zůstanou nezodpovězené. Přibližně třetí den subjekty zjišťují, že doposud používané zdroje jsou zavádějící, komplikované, stručné nebo neexistující - následuje hledání nových. Okolo pátečního dne 73% zkoumaných vzorků zjistí, že nestíhají. Šestý den 31% již tiskne (12% objeví skrytou chybu a tiskne znovu). Sedmý den *jedinci C* začínají pracovat, ostatní dokončují a tisknou (80% objeví skrytou chybu, znovu netiskne).

• Fáze 5- Odevzdání

- Subjekty vytváří skupiny po cca. čtyřech lidech a nosí své výtvořky do řídicího stanu, kde jsou zapsána jejich jména a také čas příchodu (domněnky, zda čas odevzdání hraje roli, nebyly doposud ověřeny). Jedinci, již porušili pravidla tím, že mají kroužkovou vazbu, se poznají podle třesu rukou, typicky zelenou barvou a potřebou stát za někým jiným, nebo se dokonce stát někým úplně jiným. Také dochází k tzv. *Bačkůrkovému jevu*, netřeba vysvětlovat.

• Fáze 6- Úleva

- Přibližně na 6- 30 sekund se subjekty domnívají, že je konec.

• Fáze 7- Zděšení

- Hodnotitelé připomenou nutnost obhájit práci. 12% poodejde za roh a omdlí.

• Fáze 8- Čekání

- Hodnotitelé zadržují práce, subjekty zapomínají.

• Fáze 9- Nervozita

- Subjekty v předepsaném odění čekají na svou obhajobu. Starší jedinci je straší.

• Fáze 10- Obhajoba

- Subjekt sedící před tříčlennou komisí přednese svůj připravený proslov, jenž se vlivem nervozity a) zkrátí na polovinu, b) 2x zrychlí.
- Hodnotitelé poté kladou „rýpavé“ dotazy. Přibližně v polovině chce 33% plakat, 33% domů k mamince, 33% zavraždit hodnotitele a 1% má hlad a chuť na kávu.

• Fáze 11- Další čekání A rezignace.

• Fáze 12- Oznámení výsledků

- V brzkých ranních hodinách přednesou hodnotitelé verdikt. Tato situace je provázena fyziologickými změnami subjektů (např. rudé fleky na obličeji, boule na krku, rozšíření nozder, atd.).

• Fáze 13- Přijetí

- 14% se raduje, 86% mlátí hlavou do zdi.

Závěr

Tento pokus přežili všichni testovaní bez nutnosti hospitalizace. Po třech měsících již pouze 20% křičí ze spaní a 12% vrčí při kontaktu s hodnotiteli. 60% zapůjčené literatury bylo navraceno, zbytek je pohřešován.

--KRISTÝNA GLASOVÁ

ZAKONČENÍ TRIMESTRU - BAZÉN

Každý ví, že zakončení prvního trimestru probíhá poslední pátek v listopadu, většinou ve veřejném bazénu. Většina lidí také ví, že organizace se tradičně ujmá aktuální septima. Když tato řada přišla i na naši třídu, málokdo tomu věnoval příliš pozornosti. Na začátku roku to ze židle nezvedlo ani naši třídní profesorku Rygálovou. Pak ale přišla nevyhnutelná hodina diskuze kvůli organizaci zakončení. Teprve tehdy jsme zjistili, že vymyslet krátký program v bazénu není zas tak jednoduché. Když se nad tím zamyslíte, kolik těchto zakončení si detailně pamatujete? V momentě, kdy tohle čtete, vaše odpověď velice pravděpodobně zní: „Ten letošní.“ Když se nad tím zamyslíte, drtivá většina publika jen celou dobu čeká, až dostanou volnou zábavu a budou moct jít na tobogán nebo na divokou řeku. Touto myšlenkou se zrodil nápad nedělat program žádný, pouze vyhlásit, že vítězem jsou všichni, protože „láska je odpověď“ a po zbytek času udělit volno. Tento nápad se bohužel ukázal neprotlačitelný skrze vyšší patra autorit a byl zamítnut. Tak jsme alespoň chtěli vymyslet kratoučký program, který by nenudil a naopak zaujal neobvyklými disciplínami. Tento nápad byl posléze i nadšeně přijat většinou přítomných spolužáků. Jako hlavní téma jsme si zvolili protestní akci Greenpeace, která obsadí nově otevřenou ropnou plošinu. Úvodem měl někdo předstírat ropného magnáta a nechat se „shodit“ z „plošiny“ svůdnou milovnicí přírody. Shodou okolností jsem byl pro roli shazovaného vybrán já. Já, který nejsem fanda ani výšek, ani pádů do vody, jsem se měl nechat shodit z 5 metrů do bazénu! Ze začátku jsem byl přesvědčen, že to pro mě přeci není problém. Jenže jak se termín akce nevyhnutelně blížil, moje odhodlanost i odvaha pomalu ucházely jako pouťový balóněk. Náhoda však tomu chtěla, že několik dní před

zakončením jsem byl stížen smrtící a pandemicky infekční rýmou, která mě od této povinnosti osvobodila. Ale teď zpátky k tématu...

Po epickém úvodu (ve kterém místo mě skákal Jirka Wollmann) přišlo naše Greenpeace-ácké naběhnutí s transparenty „Zachraňte vodu“ etc. Po vyhlášení premiantů paní ředitelkou jsme odstartovali disciplíny. Na začátku běžely dvě disciplíny najednou. V bazénu se konala štafeta napříč bazénem, ve které soutěžící museli držet nad hlavami plyšáky a nenamočit je. Zároveň se jel závod na čas stříbrným tobogánem s prázdnou lahví, do které musel jezdec nabrat co nejvíce vody a zajet nejrychlejší čas. Po dokončení štafety přišlo na řadu čištění bazénu od plovoucích předmětů, znázorňujících ekologické znečištění (asi). Háček byl v tom, že jeden člověk mohl plavat jen s jedním předmětem najednou, což evidentně spoustu soutěžících poměrně vyčerpalo.



Pravda je, že v organizaci se našlo několik zádrhelů, které způsobily pár kolapsů v systému bodování u některých disciplín. Tyto „mouchy“ snad nebyly moc znát na konečném diváckém zážitku a jsem rád, že se tradice zakončení trimestru v bazénu u nás udržuje. Málem jsem díky tomu zapomněl na vysvědčení. Bohužel jen málem...

--FRANTIŠEK KULIČ

TŘI ROCKOVÉ VÁNOČNÍ SONGY

Rok co rok, každý prosinec. Vánoce. Lidé jsou spolu, dávají si dárky, zatímco venku sněží/prší/. A vánoční hudba. Hudba k Vánocům patří stejně neoddělitelně jako bramborový salát nebo kapr/řízky/losos. Jenže co dělat, když už se vám koledy jako „Půjdem spolu do Betléma“ nebo „Tichá noc“ odposlouchaly? Proto jsou tady tři rockové vánoční songy, které zaručeně osvěží vaši vánoční diskografii.

Happy Xmas (War is Over) – John Lennon / Yoko Ono (1971)

Tato známá vánoční skladba (starší studenti PG si jistě vzpomenou na jedno z Vánočních, při kterém jsme všichni tuto píseň zpívali) napsaná v roce 1971 byla původně protiválečná píseň. John Lennon si po gigantickém úspěchu singlu „Imagine“ uvědomil, že lidé budou poslouchat jeho pacifistické myšlenky, pokud je „natře trochou medu“.

Ve spojení s přáním příjemných Vánoc a krásného nového roku zpívaného Lennonem s dětským sborem harlemských dětí, vznikla příjemná rocková píseň s opakujícím se refrémem „War is Over“ (Válka skončila), který vzbuzuje naději, že nenáviděná vietnamská válka tímto novým rokem 1972, konečně skončí. Fakt, že se s odhadem konce války John sekl o více než 3 roky, nemění nic na tom, že se jedná o krásnou skladbu – zcela jistě o jednu z nejlepších, kterou John Lennon po rozpadu Beatles nahrál. V době svého vzniku se stala hitem – místo na vrcholu žebříčku si zopakovala na Vánoce 1980 po tragické smrti Johna Lennona v prosinci téhož roku.

Skvělý tip na vánoční skladbu, pokud tedy nepovažujete Lennonovy skladby za oslavu komunismu a dokážete překousnout zpěv Yoko Ono.

A Spaceman Came Travelling – Chris de Burgh (1975)

Sci-fi a Vánoce? Ač se to zdá nepředstavitelné, opravdu existuje vánoční píseň se sci-fi tematikou. Argentinsko-britsko-irský zpěvák Chris de Burgh (známý především hitem „Lady in Red“ z roku 1985) napsal tuto nádhernou progresivně rockovou skladbu v roce 1975 po přečtení tehdejšího bestselleru Ericha von Dänikena „Vzpomínky na budoucnost“. Pro ty, kteří nejsou obeznámeni s dílem von Dänikena – jedná se o teorii, podle které bylo lidstvo v průběhu dějin ovlivňováno návštěvami mimozemšťanů a všichni ti andělé, svatí a bohové byli ve skutečnosti mimozemšťané.

Píseň tedy vypráví o narození Ježíška a následné sdělení této noviny pastýřům; jenže místo archanděla Gabriela a Betlémské hvězdy, se zpívá o mimozemšťanovi s tváří anděla v kosmické lodi, který přilétá do Betléma (ona vánoční hvězda). Velice netradiční vánoční píseň, která geniálně spojuje biblický příběh s kosmickou náladou, vytváří vskutku unikátní hudební zážitek. Skvělý tip na netradiční vánoční píseň.

Jingle Bell Rock – Bobby Helms (1957)

Po protiválečné písni a vesmírné hudbě si pro změnu dáme něco jednoduššího. Vánoční píseň Bobbyho Helmse, který za něj napsal dva zaměstnanci reklamní agentury (psát si vlastní písně se stalo zvykem až v 60. letech) je dodnes hrán ve Spojených státech každé Vánoce. Stala se dokonce úvodní melodií klasického komediálního krimifilmu Smrtonosná zbraň z roku 1987. Jednoduchá chytlavá rocknrollová melodie spolu s elektrickou kytarou se stala obrovským hitem s nespočtem cover verzí.

Bobby Helms se tak stal tzv. muzikantem jednoho hitu; nic úspěšnějšího již nikdy nenahrál a až do smrti se občas na Vánoce objevil v televizi a hrál „Jingle Bell Rock“. I přesto se jedná o veselou vánoční písní s úžasným nádechem rock-n-rollových 50. let.

--ARIAN EBRAHIMI

ZÁJEZD DO ŠPANĚLSKA

Sobota 26. 10.

Ačkoli odjezd byl oficiálně až v jednu, na Rybníčku jsme se začali scházet už okolo 12.30, většina z nás, včetně mě, se zavazadly děsivých rozměrů. Poté jsme nastoupili do autobusu s vtipným nápisem „Uchytíl“ a naše dlouhá a místy strastiplná cesta skrz Evropu začala.

Po cestě přes Čechy směrem k Plzni jsme všichni dostali kartičky cestovního pojištění a taky brožurky od cestovní kanceláře Pro Travel, v nichž bylo víceméně vše, co jsme potřebovali; důležitá telefonní čísla, základní fráze (jako třeba „Hasta la vista“) a hlavně mapa Evropy s naší vyznačenou trasou, která mi vždycky pomohla zjistit, kde to vlastně jsem. Také jsme obdrželi takovou hezkou propisku s logem cestovní kanceláře, ale tu jsem bohužel ztratila už po cestě.

24 hodin trávající cesta byla chvílemi nudná – ještě že naše super obsáhlá brožurka obsahovala asi tři strany s hlavolamy a testíky, ověřujícími naše znalosti o Španělsku.

K naší cestě samozřejmě patřily i zastávky; denní i noční, veselé i strašidelné, smradlavé i voňavé. První z nich se konala už na hraničním přechodu Rozvadov, kde se všichni naráz nachrlili do místní restaurace Mc'Donald. Další zajímavá zastávka proběhla kdesi v Německu, kde se naše početně se účastníci třída kvarta ve tmě fotila s nápisem Uchytíl na autobuse. Na záchodech v Německu mě mimochodem zaujala jejich vtipná prkénka, která se uměla sama umýt.

V noci se také zrovna měnil čas ze zimního na letní, což bylo alespoň pro mě mírně matoucí.



Neděle 27. 10.

Myslím, že všem se ulevilo, když jsme po svítání konečně mohli vidět, že už se blížíme! Atmosféra jižní Evropy byla ve vzduchu i přesto, že jsme viděli jen flóru (a občas i faunu) žijící těsně u dálnice. A když jsme se okolo jedenácté dopolední octli konečně ve Španělsku, zaplavil mě slastný pocit, že už se budu moci po takové dlouhé cestě konečně zcivilizovat v hotelu.

Jenže jsem se mýlila! Když jsme dorazili do našeho hotelu Olympic v městečku Calella, bylo nám oznámeno, že jsme tam moc brzo. Takže nám nezbyvalo nic jiného, než nacpat si kufry do dvou maličkých pokojů, které nám byly poskytnuty, rychle na sebe hodit nějakou odlehčenější verzi outfitu a zpacení jít na procházku po pláži.

Nakonec se ale vše v dobré obrátilo a po této procházce nás do našich hotelových pokojů pustili. Dostali jsme klíčky s kartičkou „na světlo“ a papírky, které bylo nutno nosit k snídani a k večeři v hotelové jídelně. Po chvíli na nalezení našeho pokoje (ještě že jsme v tomto sedmipatrovém hotelu s nekonečně dlouhými chodbami bydleli všichni v druhém poschodí!!) a na převlečení následovala další procházka k moři, pro většinu lidí i s koupáním v divokých vlnách.

Asi po čtyřech hodinách jsme se vrátili na pokoj a šli jsme na naši první večeři v tomto hotelu. Abych čtenářům trochu přiblížila hotelový jídelní sál, byla to obrovská místnost s děsivým množstvím stolů a lidí a spoustou jídla na přibližně čtyřech teplých bufetových stolech. Není snad třeba ani popisovat, jak nemožné bylo někoho v této monstrózní změti najít!

Namátkou vyberu pár jídel, kterými nás zde krmili: vepřové masové koule, oranžové těstoviny, studená rýže s hráškem, dezertní želé tří zářivých barev, překvapivá nabídka grilovaného ananasu.

Po večeři byla možnost jít si nakoupit něco k pobavení či k jídlu do rozmanitých obchůdků v centru Calelly, a ve dvacet dva hodin byla večerka, která po tomto náročném dni nebyla nijak těžká k dodržení.

Pondělí 28. 10.

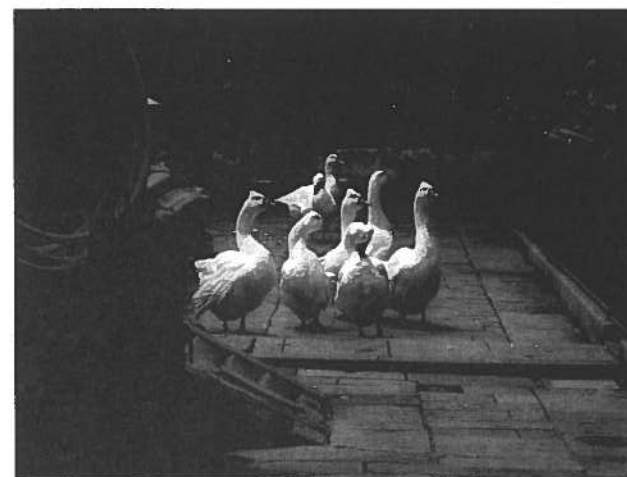
Snídaně byla speciálně kvůli našemu zájezdu posunuta o čtvrt hodiny dříve, takže na celkem přijatelných 7:45. I na „desayuno“ byl jídelní sál plný lidí a jídla, dokonce jsme měli možnost opéct si tousty, což mě bavilo pozorovat.

V půl deváté byl odjezd naším autobusem na jakousi plážičku, kam si pro nás měla připlout loďka s proskleným dnem. Jenže loď na nás jaksi zapoměla a tak jsme si užili hezkých 20 minut na větrné pláži. Nakonec se ale loď dostavila a my se vydali na hezkou vyhlídkovou plavbu podél pobřeží Costa Brava až do městečka Tossa del Mar.

Většina lidí po cestě pochodovala po lodi a fotila, ale já byla ráda, že mi ranní dávka Kinedrilu umožnila v klidu sedět a nezvracet. A prosklené dno nebylo mimochodem nic moc, spočívalo v pár malých okýnkách v dolní části loďky – a moc ryb za nimi také neplavalo. Ale celkově se mi tahle projížďka moc líbila.

V městečku Tossa del Mar jsme se prošli po starém středověkém opevnění a prohlédli si úžasná panoramata útesů a moře; taky jsme

udělali první skupinové fotky, což bylo trochu komplikované (přece jen, nacpat skoro padesát lidí na fotku tak, aby za nimi bylo ještě vidět moře, není úplně snadné). Na závěr jsme dostali rozchod na oběd. Potom jsme se busem přesunuli do univerzitního města jménem Girona.



V Gironě jsme se zastavili na náměstí u sochy lvice lezoucí po sloupu, k níž se váže legenda, že pokud jí políbíte oprýskané pozadí, do města se ještě vrátíte – pravda, je to kapku nehygienické, ale proč to nezkusit? Poté naše kroky vedly do gironské katedrály, k níž vede strašně moc schodů, a tam jsme navštívili jak interiér katedrály, tak rozsáhlé muzeum a taky nějaké tajné záchodky, které vypadaly vážně strašidelně.



Nakonec jsme měli opět rozchod – v Gironě zrovna probíhaly trhy, takže toho bylo k vidění opravdu spousta zajímavého. A potom jsme jeli zpět na hotel.

Úterý 29. 10.

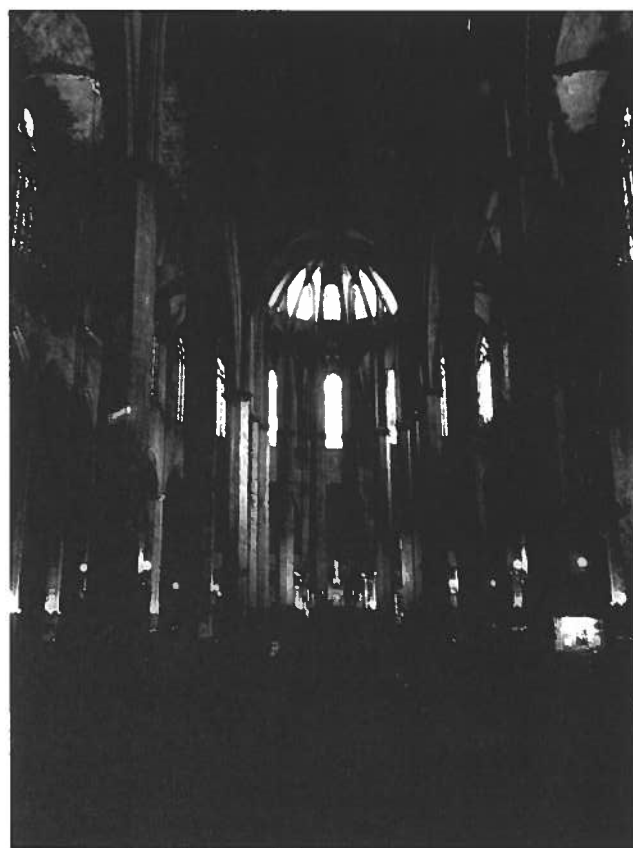
Opět v 8:30 jsme vyrazili – tentokrát naše cesta směřovala na Montserrat, klášter vytesaný do skály. Cesta autobusem byla tentokrát už od začátku dobrodružná; před hotelem byla taková nepříliš prostorná silnice okolo vyschlého vodního příkopu a jakýsi místní obyvatel nás natáčel, když jsme měli problém příkop objet, asi čekal, že tam spadneme. A skalní silnice ke klášteru na Montserratu nebyla taky nijak extra bezpečná.

Na místě určení jsme si prošli klášter – byla to opravdu nádhera – a měli jsme možnost říct své přání Morenetě, černé madoně; třeba nám ho vyplní. Následoval opět rozchod – i v Montserratu byla spousta stánek – a přejezd do Barcelony, kde nás čekala prohlídka fotbalového stadionu Camp Nou a v něm umístěného muzea FC Barcelona. Bylo to zajímavé, nejvíce mě nadchly asi všemožné

cizojazyčné verze hymny fotbalového klubu, ale fotbalovou fanynku ze mě ani tento velkolepý zážitek neudělal.

Po prohlídce stadionu jsme se přesunuli na kopec Montjuic (čteno Montžujk), kde jsme si udělali pohodovou večerní procházku.

Večer na hotelu probíhal víceméně stejně jako v pondělí a neděli.



Středa 30. 10.

Tento den jsme měli program pouze dopolední a brzký odpolední, byl tedy pojat celkem odpočinkově. Ráno jsme vyrazili do

Barcelony, kde jsme prošli Barrio gótico, tedy Gotickou čtvrtí, a navštívili jsme katedrálu Panny Marie mořské a katedrálu svaté Eulálie. Taky jsme si prošli tržnici Santa Catarina, kde se daly najít tak zajímavé věci, jako třeba ovčí mozky, mrtví platýzi, stažený zajíc, ve kterém stále byly oči, nebo placky tortilla de patatas. Poté jsme se byli podívat na velké a široké ulici Las Ramblas – třídě se spoustou obchůdků a stáneků a živých soch (byl tam například velmi přesvědčivý Vetřelec!) Nakonec jsme odjeli zpátky na hotel, kde jsme měli v podstatě volno.

Večer se v hotelu „na baru“ (v takovém velkém sále s barem a pódiem) konala Flamenco show, která se mi sice líbila, ale nevydržela jsem ji celou. Tu noc byla večerka posunuta o 45 minut déle, což bylo super.

Čtvrtek 31. 10.

Další den byl pojat také vcelku odpočinkově; hlavní skvělá věc bylo to, že odjezd byl o půl hodiny později, což bylo velmi praktické! Naše první cesta vedla do městečka Figueres, do muzea umělce Salvadora Dalího. Samotná budova vypadá extravagantně – na střeše má velká vejce a na omítce podivné koláčkovité plastické útvary – a co teprve její obsah! Musím přiznat, že po projití pár prvních sálů mi už třeštila hlava. Nejvíce mě zaujal asi pokoj, který měl z určitého pohledu vypadat jako obličej herečky Mae West.

Po prohlídce muzea jsme dostali trochu času na procházku (jako zajímavé bych zmínila třeba pouliční ochutnávky turrónu nebo vymačkávání čerstvého džusu) a poté jsme přešli do rybářského městečka Cadaqués.

Tam jsme se dívali třeba na kostelní oltář, který se po vhození eurové mince rozsvítil; mě ale popravdě více zaujal dům, okolo něhož popolézalo asi deset kočiček.

Městečko Cadaqués je velmi krásné, všechny domečky jsou tam modrobílé a je tam i velice hezká kamenitá pláž, místy přecházející v roztomilé útesy nad mořem. Po krátkém rozchodu jsme pokračovali v cestě do vesničky Port Lligat, kde stojí bývalý Dalího dům; hned u příjezdu na parkoviště nás přivítalo pár miloučkových chlupatých divokých prasátek.

Jelikož na návštěvu Dalího domu je třeba se objednat dlouhou dobu předem, viděli jsme toto vejci ozdobené stavení jen zvenku, ale nám to docela stačilo.

Potom jsme odjeli na hotel a po večeři jsme měli poslední možnost nakoupit si jídlo nebo suvenýry v Calelle. Večer se v hotelu opět „na baru“ konala halloweenská párty se soutěží kostýmů, ale já tam moc dlouho nezůstala; potřebovala jsem si sbalit kufřík.

Pátek 1. 11.

Na rozdíl od dvou předcházejících, tento den nebyl odpočinkový. Ráno jsme museli přepravit svá zavazadla k autobusu a jeden nejmenovaný spolužák s sebou dokonce přepravoval dvoumetrovou rostlinu z Port Lligat (můžete ji vidět v učebně biologie). Před cestou domů nás čekala ještě dlouhá prohlídka spousty historických a architektonických památek v Barceloně. (Mimochodem, věděli jste, že v tomto velkoměstě existuje Calle de Praga, tedy něco jako Pražská ulice?) Jako první jsme navštívili Park Güell, velké dílo architekta Antonia Gaudího – jenže bohužel, asi týden před naší návštěvou zpoplatnili vstup do velké části parku, takže jsme se procházeli jen po té menší. I tak to ale bylo super.

Po návštěvě parku Güell jsme se pěšky, chůzí středního tempa, přesunuli k dalšímu bodu pátečního programu; ke katedrále Sagrada Família. Tam jsme nejdříve dostali asi hodinový rozchod na občerstvení a poté následovala prohlídka interiéru tohoto zajímavého Gaudího díla. Naštěstí jsme jakožto větší skupina nemuseli stát v té šílené frontě, která se vinula snad kilometr od pokladny, a pustili nás dovnitř celkem rychle. Navíc jsme dostali audioprůvodce, které byly vážně stylové – takové malé zelené krabičky se sluchátky. Škoda jen, že většina z nás tomu anglickému výkladu nerozuměla více než z půlky. Musím říct, že vnitřek této zatím nedostavěné katedrály mě zaujal ještě víc než její vnějšek.

Po tomhle dechberoucím zážitku jsme pokračovali krásnými barcelonskými ulicemi k dalšímu dílu architekta Gaudího; totiž k domu Casa Mila neboli La Pedrera, na který jsme se

podívali jen zvenku, a pak k domu Casa Batlló. Zatímco ostatní měli rozchod, asi deset lidí, včetně mě, absolvovalo návštěvu do interiéru druhého zmíněného domu. Vnitřek tohoto domu rodiny Batlló na mě udělal opravdu velký dojem, i když jsem se v něm chvílemi ztrácela – má totiž asi šest pater (ale ne všechna jsou přístupná turistům) a dvě velké terasy.

Nakonec jsme se opět všichni sešli a dostali jsme dlouhý rozchod na již zmiňované dlouhé a široké ulici Las Ramblas, kde se někteří věnovali ještě nakupování dárků a suvenýrů. Opět tam bylo mnoho stánků a Vetřelec také. Poté následoval sraz u velké sochy Kryštofa Kolomba, která stojí na konci této ulice – a na úplný konec našeho zájezdu jsme šli nakupovat jídlo na cestu do blízké samoobsluhy (jejíž hledání bylo trochu komplikované, ale nakonec úspěšné). No a pak si pro nás přijel autobus – a dlouhá cesta zpět do studené České republiky mohla začít.

Sobota 2. 11.

I podruhé jsme tuto dobrodružnou cestu skrz Evropu přežili ve zdraví a do Liberce jsme přijeli až za tmy, tedy okolo sedmé hodiny večerní. Vše proběhlo v klidu – nikdo si nenechal kufr v hotelu a pro všechny si přijeli rodiče nebo jiní zákonní zástupci – takže zájezd zkrátka skončil a všichni se rozeběhli domů, plní dojmů.

Předpokládám, že se mnou všichni budou souhlasit, když napíšu, že to bylo super a skvělé a úžasné. I když celý týden nebylo tropické vedro, i když náš hotel byl „jen“ tříhvězdičkový, i když to celé uteklo tak rychle. A také bych, nejen za sebe, chtěla poděkovat důležitým lidem, jako byla naše slečna průvodkyně Jana (a její geniální růžová kočička na anténě), naši milí řidiči Pavel a Roman, a samozřejmě příjemný a tolerantní profesorský dozor – profesorky Davidová, Mocová a Csibová ?.

Doufám, že se podobný zájezd bude někdy opakovat!

--TEREZA CSIBOVÁ

